

Arrest

nr. 149 397 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 april 2015.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. VANDEVYVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 oktober 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste doch enig middel voert de verzoekende partij de schending aan de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Tot slot meent de verzoekende partij dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 7 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu is de juridische en de feitelijke grondslag vermeld: de aanvraag wordt afgewezen omdat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft aangetoond. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Waar de verzoekende partij stelt dat het aanhalen van een medische problematiek een buitengewone omstandigheid kan zijn, wijst de Raad erop uit de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend te worden bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. Daarenboven stelt artikel 9bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat “onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:(...) 3° Elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.” Bijgevolg acht de Raad de motivering van de bestreden beslissing omtrent de gezondheidssituatie van de verzoekende partij dan ook deugdelijk.

In een volgend onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat ze op afdoende wijze aangetoond heeft voldoende geïntegreerd te zijn en dat een terugkeer naar haar land van herkomst hieraan afbreuk zal doen, en dat haar aanvraag bijgevolg gegrond is.

De Raad wijst erop dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Bijgevolg moet de verwerende partij eerst onderzoeken of er in

casu sprake is van buitengewone omstandigheden, vooraleer hij onderzoekt of de aanvraag gegrond is. Het is niet omdat de verzoekende partij meent dat haar aanvraag gegrond is omwille van haar goede integratie, dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden niet moest onderzoeken.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geeft de verzoekende partij aan dat zij een gezin vormt met mevrouw B.S. en dat haar partner in verwachting is van hun kind. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk omtrent artikel 8 van het EVRM gemotiveerd. Er wordt onder meer gesteld dat het gegeven dat de partner van de verzoekende partij over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt geen buitengewone omstandigheid is, daar de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk van de duurzame relatie betekent, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich brengt. Voorts wordt er ook op gewezen dat de verzoekende partij een verblijfsrecht op grond van haar relatie wilt verkrijgen, ze een aanvraag op grond van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet dient in te dienen. Tot slot wordt artikel 8 EVRM in kader van het privéleven besproken. De verzoekende partij weerlegt geen enkel van deze concrete motieven van de bestreden beslissing. Ze beperkt zich tot het aanvoeren van de schending van artikel 8 van het EVRM en het uiteenzetten dat ze een gezinsleven heeft. Met een dergelijk betoog maakt ze geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk, nu in de bestreden beslissing hieromtrent uitdrukkelijk gemotiveerd werd. Daarenboven wijst de Raad er voorts op dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij niet ingelicht heeft over het gegeven dat haar partner in verwachting was van hun kind. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Wat artikel 3 EVRM betreft, wordt ook in de bestreden beslissing hieromtrent uitdrukkelijk gemotiveerd. Er wordt immers gesteld dat de verzoekende partij geen begin van bewijs van haar bewering in het licht van artikel 3 EVRM bijbrengt en dat ze haar algemene beweringen niet toepast op haar concrete situatie. In haar verzoekschrift weerlegt ze deze concrete elementen van de bestreden beslissing niet. Wederom beperkt ze zich tot algemene beweringen, zonder een begin van bewijs bij te brengen. De Raad wijst erop dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het komt de Raad niet toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur wat de beoordeling van de aanvraag betreft. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of ze deze gegevens correct heeft beoordeeld en of ze niet tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd. Evenmin wordt een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het middel lijkt ongegrond.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 10 april 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 27 mei 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 7 april 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij stelt dat er in haren hoofde wel degelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen gedegen afweging heeft gemaakt van alle elementen die zij heeft aangevoerd, zodat er aanleiding is deze beslissing te vernietigen.

De verwerende partij stelt dat het gezinsleven wordt besproken in de bestreden beslissing, waarnaar zij verwijst, evenals naar de beschikking."

2.4. Voor zover de verzoekende partij op 10 april 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting stelt dat er in haren hoofde wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn en dat de verwerende partij geen gedegen afweging heeft gemaakt van alle elementen die zij heeft aangevoerd, volhardt zij in het verzoekschrift en maakt zij zodoende geen opmerkingen omtrent de beschikking van 7 april 2015. De Raad laat gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS